

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobce **M. A.**, st. příslušnost Íránská islámská republika, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, Praha 7, Nad Štolou 3, k žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3.6.2014 č.j. OAM-232/LE-LE05-K03-2013, o udělení mezinárodní ochrany

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobci nebyl udělen azyl podle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu, byla mu udělena doplňková ochrana podle § 14a zákona o azylu na dobu 24 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

[2] Žalobce v zákonné lhůtě podal u zdejšího soudu žalobu, ve které žalobní body uvedl jen v obecné rovině s odkazem na porušení některých ustanovení správního řádu, a to konkrétně

- § 2 odst. 1 správního řádu, neboť rozhodnutí není v souladu se zákony a mezinárodními smlouvami,
- § 3 správního řádu, jelikož v průběhu správního řízení nepostupoval tak, aby

byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu (§ 2 odst. 4 správního řádu),

- § 50 odst. 2 správního řádu, jelikož si neopatřil pro vydání rozhodnutí odpovídající a dostatečné podklady a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci,
- § 50 odst. 3 správního řádu, protože správní orgán nezjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, kterým je v tomto případě zájem na řádném výkonu veřejné správy,
- § 50 odst. 4 správního řádu, jelikož nepřihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo,
- § 52 správního řádu, neboť žalovaný neprovedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci,
- § 68 odst. 3 správního řádu, jelikož odůvodnění rozhodnutí je nedostatečné – žalovaný se v něm nevypořádal se všemi důvody, které v průběhu řízení uvedl ani neobjasnil, na základě jakých úvah a skutečností došel k závěru uvedenému v napadeném rozhodnutí, § 12 a 14a zákona o azylu, jelikož má za to, že splňuje zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany,
- § 12 zákona o azylu, neboť žalobce splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu.

Dále uvedl, že žaloba bude doplněna za pomoci právního zástupce a navrhl napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

Vzhledem k tomu, že žaloba nebyla žalobcem podepsána, byl žalobce usnesením zdejšího soudu ze dne 15.7.2014 vyzván k opravě žaloby, a to podpisem žaloby, což žalobce zrealizoval dne 13.8.2014.

[3] Žalovaný k žalobě uvedl, že nesouhlasí s důvodností žalobních bodů, při hodnocení žádosti vycházel především z vlastních tvrzení žalobce, přičemž odkázal na obsah správního spisu. Dále uvedl, že netrvá na ústním jednání a navrhl žalobu zamítnout.

[4] Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodl tak, jak uvedeno v odst. [1] tohoto rozsudku, přičemž své rozhodnutí podrobně odůvodnil na 19ti stranách. Za rozhodující správní orgán vzal skutečnosti tvrzené žalobcem, že žalobce je bez náboženského vyznání, nikdy nebyl politicky angažován, v Íránu pracoval jako televizní a rozhlasový hlasatel, dále učitel a z vlasti odešel 1.4.2011. Jako důvod uvedl, že měl problémy s Íránským státem, protože pracoval ve vládním rozhlase, avšak byl proti vládním rozhodnutím. Problémy se měly zvětšit tím, že jeho syn pracuje v ČR v Rádiu Farda. Žalovaný dospěl k závěru, že bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti je strach ze zadržení a potrestání za vysílání rozhlasových pořadů jeho syna, pracujícího pro Rádio Svobodná Evropa v Praze. Dále vyslovil, že pokud by žadatelova neochota číst zprávy byla jeho zaměstnavatelem skutečně posuzována jako manifestní projev politického názoru, zcela by jistě došlo k rozvázání pracovního poměru a žadatel by čelil vyšetřování či jiným sankcím. Přitom žadatel byl opět přijat do zaměstnání jako hlasatel, a to i po odchodu do důchodu. Nebyly shledány důvody pro udělení azylu podle § 12.

Žalovaný však dospěl k závěru, že v případě návratu do vlasti nelze vyloučit, s ohledem na činnost jeho syna v Rádiu Svobodná Evropa v Praze, nebezpečí vážné

újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu, proto mu byla udělena doplňková ochrana.

[5] Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že řízení o žádosti bylo zahájeno dne 12.8.2013. V žádosti žadatel uvedl, že před vstupem do České republiky pobýval do 1.4.2011 v Íránu v Teheránu, následně do 15.9.2012 v Malajsii, od 15.9.2012-2.3.2013 v Turecku, od 2.3.-11.4.2013 opět v Malajsii. Dále od 11.-16.4.2013 v ČR v Praze a od 16.4.-7.8.2013 v Belgii. K důvodům opuštění své vlasti uvedl, že se tak stalo 1.4.2011. Měl problémy s Íránským státem, protože pracoval ve vládním rozhlasu. Byl však proti vládním rozhodnutím, a z toho důvodu měl v zaměstnání problémy, které se zvýšily i tím, že jeho syn pracuje v ČR v Rádiu Farda. Dále uvedl, že v r. 1979 v době íránské revoluce fotografoval. Tyto fotografie předal osobě, která mu sdělila, že je zpravodajcem časopisu Šark, avšak později zjistil, že byl agentem a on ví, že po odchodu z Íránu se k jeho fotografiím dostaly státní orgány. Jako důvod udělení mezinárodní ochrany uvedl, že jeho život je v nebezpečí, neboť v Íránu mu bylo vyhrožováno, a to pokračovalo i za jeho pobytu v Turecku a Malajsii. Byly mu posílány e-maily, stejně tak i jeho synovi. V e-mailech bylo uvedeno, že ho zabijí. Pokud se týká zdravotního stavu, má problémy s prostatou a zvýšený krevní tlak. Při pohovoru dne 12.8.2013 oproti žádosti uvedl, že z Íránu vycestoval v r. 2010 za pomoci přítele, který mu koupil letenku. Odletěl na svůj pas, který si zařídil v r. 2010. Když byl v Malajsii, pracoval v dabingovém studiu, v rozhlasové stanici. Z Malajsie odjel proto, že tam na něj číhalo nebezpečí, a když byl v Turecku, rovněž dostával výhrůžky. Chtěl se dostat do Belgie, protože předtím spolupracoval se stanicí Kahzhán TV, ale pak se dozvěděl, že se tato televize přestěhovala do Londýna. České vízum si vyřizoval proto, že v ČR žije syn, on však chtěl jít do Belgie. Ve vlasti mu hrozí nebezpečí i z toho důvodu, že jeho syn pracuje v Rádiu Farda, jeho pořady vysílají v Íránu a íránská vláda z toho viní jeho. Dále uvedl, že v Íránu se snažil nedávat své politické názory najevo. Když byl v r. 2001 v Dánsku, sešel se tam s šéfem Rádía Evropa, který mu slíbil, že pro ně může pracovat, ale s ohledem na syna, který začínal pracovat v Íránu v rádiu, tuto spolupráci odmítl. Pak se ale dozvěděl, že osoba, se kterou jednal, byl íránským agentem. Dále rozporně popisoval dobu po návratu z Dánska, kdy jednou uvedl, že po návratu do Íránu nesměl nikde jeden a půl roku pracovat, potom uvedl, že sice mohl pracovat v rádiu, ale jen vykonávat kancelářské práce, nikoliv hlasatelské a pak zase, že mohl pracovat jen v soukromém sektoru, kdy pracoval jak konferenciér na různých soukromých akcích a vydělal si mnohem více peněz než v rozhlasu, a poté se zase mohl vrátit do rozhlasu. Další pohovor se uskutečnil dne 11.12.2013. Upřesnil svou práci pro rádio a mimo jiné uvedl, že začínal jako moderátor, psal programy a jeho poslední funkce byla něco jako „nejvyšší hlasatel“. Také pracoval jako učitel této práce a jako učitel rozhlasové práce pracoval i v Malajsii. V průběhu správního řízení se žalobce nechal zastupovat na základě plné moci ze dne 20.12.2013 B. S., zaměstnankyní Organizace pro pomoc uprchlíkům. Dne 14.3.2014 zástupce žadatele podal písemné vyjádření k žádosti, kde mimo jiné uvedl, že žalobce splňuje podmínky z důvodu opodstatněných obav z pronásledování. Zprávy o zemi původu potvrzují, že jsou rodinní příslušníci novinářů vyslýcháni

a zastrašování, během výslechu agenti kritizovali práci žurnalistů Rádía Farda a varovali jejich rodinné příslušníky před udržováním kontaktů. Žadatel se obává

pronásledování ze strany státních orgánů s ohledem na zprávy o zemi původu, dle kterých nelze předpokládat, že by pro něj byla efektivní ochrana v Íránu dostupná. Žadateli hrozí pronásledování z důvodu jeho politických názorů, z důvodu, že se jeho fotografie pořízené během islámské revoluce dostaly do rukou íránských státních orgánů, přičemž hlavním důvodem jeho odjezdu byly nátlaky na jeho osobu poté, co syn žadatele začal pracovat pro Rádio Farda. Dále zástupce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 6Azs 3/2012-45 k otázce, zda ve světle kvalifikační směrnice lze v určitých případech rodinu považovat za určitou sociální skupinu a dospěl k závěru, že tak lze.

[6] Součástí správního spisu jsou informace o zemi původu, a to Freedom House z ledna 2014 na téma Svoboda projevu a vyznání, ve kterém uvedeno, že svoboda projevu je výrazně omezena, vláda přímo ovládá všechny televizní a rozhlasové stanice. Tisková dozorčí rada má rozsáhlé pravomoci stíhat novináře. V období před volbami v r. 2013 státní orgány zasahovaly proti zpravodajství a informacím tím, že vydaly varování nejméně 6ti periodikům a zablokovaly několik internetových stránek. Po zvolení Rouhaniho se svoboda tisku mírně zlepšila. Nový prezident stáhl 50 vládních návrhů, které proti íránským novinářům a sdělovacím prostředkům podal jeho předchůdce. Došlo k velice prudkému rozšíření internetu. Dále Informace MZV ze dne 28.3.2014 na téma Postih za účast na demonstracích v r. 2009, aktuální politická a bezpečnostní situace, postih za nelegální opuštění země a situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu, kde mimo jiné k otázce postupu vůči osobám neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu uvedeno, že lze připustit, že návrat povede k odsouzení a k následnému dohledu zpravodajských služeb. Také může dojít k omezení při získání určité pracovní pozice, k zákazu studia určitých oborů apod. Informace Dánské emigrační služby, Norské LANDINFO a Dánského výboru pro uprchlíky, únor 2014 na téma Následky konverze ve vztahu ke státním orgánům a účast na demonstracích po prezidentských volbách, Informace ČTK. Dále zástupce žalobce předložil dne 16.4.2014 zprávu Amnesty International ze dne 14.4.2014 o stavu lidských práv v Íránské islámské republice, v relaci na žádost o mezinárodní ochranu podanou panem A. M. V této uvedeno, že tento pracoval 30 let jako novinář rozhlasové stanice, Írán opustil v r. 2010, neboť jeho pořad byl stažen z vysílání krátce poté, co jeho syn začal pracovat ve vysílání Rádía Farda.

[7] Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.). Soud se souhlasem účastníků řízení rozhodl bez jednání dle ust. § 51 s.ř.s

[8] Žalobce tvrdil, že opustil Írán z důvodu politických problémů, neboť jeho syn pracuje v Rádiu Farda. V průběhu správního řízení dále uvedl, že má obavy o svůj život z důvodu pronásledování íránskou tajnou službou a neoficiálních skupin a tyto obavy pociťuje od r. 2010, kdy syn začal pracovat v rádiu. On pracoval v íránské

televizi a v rozhlase od r. 1981, zastával pracovní pozici „nejvyššího hlasatele“. V r. 2001 navštívil Dánsko a poté jeden a půl roku nesměl v rádiu hlásit. Nadále však

pracoval, avšak vzhledem k rozdílným tvrzením nelze konstatovat, zda nadále ve státním rozhlasu nebo soukromých akcích. Od r. 2005 je v důchodu, avšak stále do rozhlasu docházel. Dále uvedl, že nemohl zveřejňovat své politické názory, tak alespoň odmítal číst některé zprávy a připustil, že toto bylo bez dopadu na jeho osobu. Později k této otázce však uvedl, že mu bylo zakazováno chodit do práce, obdržel varovné výhrůžky. Dále své obavy spojoval i s fotkami z období íránské revoluce (1979-1981) zachycující popravy lidí, které mu měly být údajně zabaveny.

[9] Soud zdůrazňuje, že žalobce v žalobě uvedl, že byl zkrácen na svých právech rozhodnutím žalovaného a žalobní body formuloval citací právních ustanovení správního řádu, které byly porušeny žalovaným a slovním vymezením nesprávného způsobu porušení těchto ustanovení. Stejně tak měl za to, že došlo i k porušení § 12 zákona o azylu. Žalobce uvedl, že žaloba bude doplněna za pomoci právního zástupce. Uvedené žalobní body však později nedoplnil a soud zdůrazňuje, že žalobce soud nepožádal o ustanovení zástupce. Proto soud při přezkoumávání zákonnosti rozhodnutí vycházel v intencích uvedených žalobních bodů, které byly na hranici přezkoumatelnosti.

[10] Pokud se týká tvrzených splněných podmínek § 12 zákona o azylu, zde soud vyšel z toho, že hlavní důvod žádosti je žalobcem tvrzená obava ze zadržení a potrestání jeho osoby z důvodu rozhlasových pořadů jeho syna v Rádiu Svobodná Evropa.

[11] K důvodům azylu dle § 12 písm. a) zákona o azylu soud přisvědčil žalovanému, že nebylo prokázáno pronásledování za uplatňování politických práv a svobod, soud toto opírá o tvrzení žalobce, že své politické názory se snažil nedávat najevo, toliko odmítal číst některé zprávy. Žalobce byl po celou dobu pracovníkem íránského státního rozhlasu a s tímto rozhlasem spolupracoval i po svém odchodu do důchodu. Íránský státní rozhlas je institucí zřízenou vládou, slouží k šíření ideologie a z tohoto důvodu se zcela nelogickým jeví to, aby režimem pronásledované osobě bylo umožněno se státní rozhlasovou stanicí spolupracovat a navíc v takovém postavení, že je jí nejen slyšet ve sdělovacích prostředcích, ale zastává dokonce pozici „nejvyššího hlasatele“. Motivem domnělého pronásledování mělo být zaměstnání žalobcova syna v Rádiu Farda (hlásajícího protistátní informace). Ze zpráv, které jsou obsahem správního spisu, vyplývá, že novinářům nesouhlasícím s režimem je ukončován minimálně pracovní poměr, eventuálně jsou činěna další aktivní opatření, přičemž žalobce na opak toho uváděl, že se státním rozhlasem spolupracoval i v důchodu. Žalobce k otázce nutnosti vycestování ze země neuvedl žádné relevantní skutečnosti. Naopak z jeho výpovědi vyplynulo, že motivem odcestování byla spíše pracovní nabídka v Malajsii než tvrzené pronásledování, a to zvláště za situace, kdy byl žalobci bez jakýchkoliv problémů vydán cestovní pas, nebylo mu nijak zabráněno ve vycestování, což neodpovídá postupu vlády v obdobných situacích, jak vyplývá z informací o situaci v zemi. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 21.12.2005 sp. zn. 6Azs 235/2004, ve kterém byl vysloven názor, že „není požadováno systematické

projevování politického názoru, avšak je potřeba, aby žadatel nějaký politický názor měl, dokázal jej adekvátním způsobem prezentovat a věrohodně popsat příkoří, které

se mu právě z těchto důvodů dostalo“. Žalovaný však žádné konkrétní politické projevy neuváděl, vyjma odmítnutí čtení některých zpráv.

[12] K důvodům azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu dospěl soud k závěru, že ani strach z pronásledování se nejeví jako odůvodněný a soud odkazuje na detailně popsané možnosti pronásledování uváděné žalobcem, které jsou uvedeny v napadeném rozhodnutí. Tyto jsou žalovaným logicky zhodnoceny na základě shromážděných podkladů a soud na ně plně odkazuje, neboť se s nimi ztotožňuje. Soud svůj postup opírá o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.7.2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130: *„Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argument ani účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.“* Soud zdůrazňuje, že žalobce nebyl nikdy formálně obviněn z trestného činu souvisejícího se zastáváním určitých politických názorů, nebyl aktivně nucen k odchodu ze zaměstnání, nemusel se skrývat a nebyl nijak nadměrně kontaktován státními orgány v souvislosti s jeho politickým přesvědčením. Žalobcem tvrzené obavy o život, jak je prezentoval, nebyly ničím podloženy. Žalobci nebylo nikterak bráněno volně cestovat, opakovaně vycestovával ze země a zase se vracel. Žalobce mohl svobodně nakládat se svým majetkem. Nebyla tak zjištěna žádná aktivní opatření ze strany vlády vůči žalobci.

[13] Soud již jen zdůrazňuje, že důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv se mohou jevit jako natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování (například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.9.2005, č.j. 5 Azs 125/2005-46).

[14] Soud nepřisvědčil žalobci, že správní orgán porušil v žalobě uvedená ustanovení správního řádu. Žalovaný rozhodl na základě žalobcových tvrzení, která vyhodnotil v kontextu informací získaných z různých zdrojů o situaci v zemi původu. Žalovaný dostal svých procesních povinností a postupoval a rozhodl v souladu se zákony a dalšími právními předpisy. Jak již bylo výše uvedeno, žalovaný přesvědčivě a v dostatečném rozsahu odůvodnil své rozhodnutí. Jestliže žalobce namítal vady správního řízení toliko v obecné rovině, tj. omezil se jen na citaci příslušných ustanovení správního řádu s konstatací obecného porušení citovaných ustanovení, pak soud procesní postup žalovaného přezkoumal rovněž obecně ve vztahu k obsahu správního spisu a neshledal v postupu žalovaného pochybení (srovnej rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. 1 Azs 28/2004 ze dne 28.4.2004).

[15] Po provedeném řízení soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s., přičemž rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. se souhlasem obou účastníků řízení.

[16] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť procesně úspěšný žalovaný právo na náhradu vzniklých nákladů neuplatnil a podle soudního spisu mu ani žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů po doručení rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, což neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 6. května 2015

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně